

INFORMACE O VYDANÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISECH

SBÍRKA ZÁKONŮ 2013

Částka 99 – čís. 256

Zákon o katastru nemovitostí (katastrální zákon).

Katastr nemovitostí je veřejný seznam, který obsahuje soubor údajů o nemovitých věcech vymezených tímto zákonem zahrnující jejich soupis, popis, jejich geometrické a polohové určení a zápis práv k těmto nemovitostem.

Rovněž je zdrojem informací, které slouží k ochraně práv k nemovitostem, pro účely daní, poplatků a jiných obdobných peněžitých plnění, k ochraně životního prostředí, k ochraně nerostného bohatství, k ochraně zájmů státní památkové péče, pro rozvoj území, k oceňování nemovitostí, pro účely vědecké, hospodářské a statistické a taktéž pro tvorbu dalších informačních systémů.

V katastru se evidují pozemky v podobě parcel, budovy, kterým se přiděluje číslo popisné nebo evidenční, pokud nejsou součástí pozemku nebo práva stavby, budovy, kterým se číslo popisné ani evidenční nepřiděluje, pokud nejsou součástí pozemku ani práva stavby, jsou hlavní stavbou na pozemku a nejde o drobné stavby, jednotky vymezené podle občanského zákoníku a také jednotky vymezené podle zákona č. 72/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům a doplňují některé zákony (zákon o vlastnictví bytů), ve znění pozdějších předpisů, právo stavby a nako- nec i nemovitosti, o nichž to stanoví jiný právní předpis.

Účinnost od 1. ledna 2014.

Částka 99 – čís. 257

Zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o katastru nemovitostí.

V souvislosti s přijetím zákona o katastru nemovitostí přináší změny v zákoně o správních poplatcích (č. 634/2004 Sb.), v horním zákoně (č. 44/1988 Sb.), v zákoně o obcích (č. 128/2000 Sb.), v zákoně o zeměměřičství (č. 200/1994 Sb.) a v zákoně o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí (č. 172/1991 Sb.).

Rovněž jsou však pozměněna ustanovení stavebního zákona (č. 183/2006 Sb.), v jehož ustanovení § 101 odst. 1 se slova „příslušnému katastrálnímu úřadu k záznamu předkupního práva do katastru nemovitostí a Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových“ nahrazují slovy „osobě oprávněné z předkupního práva a osobám, jejichž nemovitosti před-

kupní právo zatěžuje. Osoba oprávněná z předkupního práva podá neprodleně návrh na zápis předkupního práva do katastru nemovitostí“.

Účinnost od 1. ledna 2014.

Částka 110 – čís. 288

Vyhláška o provedení některých ustanovení zákona o integrované prevenci.

Tato vyhláška zapracovává příslušné předpisy Evropské unie a stanovuje vzor žádosti o vydání integrovaného povolení, rozsah a způsob jejího vyplnění, náležitosti základní zprávy, náležitosti obsahu odborného posouzení k udělení výjimky z úrovní emisí spojených s nejlepšími dostupnými technikami a též vzor zprávy o plnění podmínek integrovaného povolení.

Účinnost od 5. října 2013.

Částka 121 – čís. 318

Nářízení vlády o stanovení národního seznamu evropsky významných lokalit.

Vláda tímto nařizuje podle ustanovení § 45a odst. 2 a § 45c odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů stanovení národního seznamu evropsky významných lokalit, přičemž tyto lokality jsou uvedeny v přílohách č. 1 až 1075 tohoto nařízení.

Účinnost od 29. října 2013.

Částka 132 – čís. 341

Zákonné opatření Senátu, kterým se mění zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 55/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů.

Přináší změny především v ustanovení § 12, který definuje nadlimitní veřejnou zakázku, podlimitní veřejnou zakázku a veřejnou zakázku malého rozsahu a mj. pozměňuje ustanovení § 74 odst. 5 a 6, v němž se praví, že členem hodnotící komise musí být u nadlimitních veřejných zakázek na stavební práce autorizovaný architekt, autorizovaný inženýr nebo autorizovaný technik.

Účinnost od 1. ledna 2014, přičemž ustanovení části první čl. I bodů 4, 7, 20, 21, 23, 29, 38, 41, 42, 43 a 45 nabývají účinnosti od 1. ledna 2015.

Částka 135 – čís. 345

Vyhláška o stanovení ochranných pásem přírodního léčivého zdroje peloidu ložiska Vrbka a vymezení konkrétních ochranných opatření.

Ministerstvo zdravotnictví tímto stanoví podle ustanovení § 46 odst. 3 písm. b) zákona č. 164/2001 Sb., o přírodních léčivých zdrojích, zdrojích přírodních minerálních vod, přírodních léčebných lázních a lázeňských místech a o změně některých souvisejících zákonů (lázeňský zákon), ve znění pozdějších předpisů ochranná pásma I. a II. stupně přírodního léčivého zdroje peloidu ložiska Vrbka, jež se nachází v okrese Litoměřice.

Ochranné pásmo I. stupně se nachází na území, které je tvořeno pozemkovou parcelou číslo 906/3 v katastrálním území Mšené-lázně a pozemkovými parcelami číslo 796/1 a 796/2 v katastrálním území Vrbka u Roudníčku.

Ochranné pásmo II. stupně tvoří pozemkové parcely nacházející se v katastrálních územích Mšené-lázně, Roudníček a Vrbka u Roudníčku, které jsou uvedeny v příloze č. 4 k této vyhlášce. Účinnost od 1. prosince 2013.

Částka 140 – čís. 356

Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 412/2008 Sb., o stanovení seznamu katastrálních území s přiřazenými průměrnými základními cenami zemědělských pozemků, ve znění pozdějších předpisů.

Ministerstvo zemědělství v dohodě s Ministerstvem financí touto novou pozměněnou vyhláškou stanoví podle ustanovení § 17 zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů „Seznam katastrálních území s přiřazenými průměrnými základními cenami zemědělských pozemků“, které jsou evidovány v katastru nemovitostí v druhu pozemku orná půda, chmelnice, vinice, zahrady, ovocné sady a trvalé travní porosty, odvozenými z bonitovaných půdně ekologických jednotek zemědělských pozemků, jejichž ceny stanoví jiný právní předpis.

Účinnost od 1. ledna 2014.

Částka 141 – čís. 357

Vyhláška o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška).

Upravuje obsah souboru geodetických informací, obsah souboru popisných informací, činnost při správě a obnově katastrálního operátu, postup při ověřování pravosti podpisů na soukromých listinách pro zápis do katastru, nejsou-li podpisy úředně ověřeny, formáty a další technické parametry písemnosti v elektronické podobě přijímaných k zápisu práv, listiny pro zápis do katastru v případech, kdy zákon stanoví, že určitá skutečnost zapisovaná do katastru vzniká, mění

se, zaniká nebo se promlčuje, ale nestanoví listinu, na jejímž základě se tato změna zapisuje do katastru, zeměměřické činnosti pro účely katastru, vyhotovování geometrických plánů a vytyčování hranic pozemků a rovněž označování územních hranic obcí a hranic pozemků trvalým způsobem.

Účinnost od 1. ledna 2014.

Částka 141 – čís. 358

Vyhláška o poskytování údajů z katastru nemovitostí.

Upravuje podmínky pro poskytování údajů z katastru, formu poskytovaných údajů z katastru, podmínky šíření údajů z katastru, úplaty za poskytování údajů z katastru, pokud nejsou stanoveny jiným právním předpisem a taktéž podmínky poskytování služby sledování změn v katastru, která zajišťuje informování vlastníků a jiných oprávněných o postupu zápisů elektronickými prostředky.

Účinnost od 1. ledna 2014.

Částka 141 – čís. 359

Vyhláška o stanovení vzoru formuláře pro podání návrhu na zahájení řízení o povolení vkladu.

V souladu s ustanovením § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon) Český úřad zeměměřický a katastrální předkládá tímto vzor formuláře návrhu na zahájení řízení o povolení vkladu do katastru nemovitostí, přičemž tento vzor je v listinné podobě uveden v příloze k této vyhlášce. Formulář návrhu na vklad do katastru nemovitostí lze vyplnit rovněž v elektronické podobě prostřednictvím aplikace, která je dostupná na internetových stránkách Českého úřadu zeměměřického a katastrálního (www.cuzk.cz). Poznamenejme též, že návrhy na vklad vlastnického práva, zástavního práva, podzástavního práva, věcného břemene a předkupního práva, které bylo zřízeno jako právo věcné, k pozemkům, stavbám a jednotkám vymezeným podle zákona o vlastnictví bytů je možné do 31. prosince 2014 předkládat i na formuláři podle vyhlášky č. 401/2011 Sb., o stanovení vzoru formuláře návrhu na zahájení řízení o povolení vkladu do katastru nemovitostí; formulář se nachází v této podobě na stránkách Českého úřadu zeměměřického a katastrálního a je dostupný na adrese <http://www.cuzk.cz/Dokument.aspx?AKCE=DOC:10-FORMULARE>.

Účinnost od 1. ledna 2014.

Informace o právních předpisech sestavil:

Mgr. Igor Najman

ÚÚR

**INFORMACE
Z VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ SOUDŮ
Z OBLASTI ÚZEMNÍHO PLÁNOVÁNÍ**

**Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové
ze dne 30. 5. 2013 č. j. 30 A 1/2013-120**

**OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY; ÚZEMNÍ PLÁN;
PŘEZKOUMATELNÉ ODŮVODNĚNÍ ZMĚNY
FUNKČNÍHO VYUŽITÍ PLOCH**

§ 43, § 53 zákona č. 183/Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)

§ 11 a příloha č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti

§ 173 ve spojení s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád

Krajský soud v Hradci Králové zrušil část opatření obecné povahy – Územní plán Š. M., ve které byla pozemková parcela č. 15/13 v k. ú. Š. M. zařazena do funkční plochy KO – ostatní krajinná zeleň.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

V napadené části územního plánu byla provedena změna funkčního určení pozemku k zastavění na pozemek v ploše ostatní krajinná zeleň. Protože nebylo možno důvody funkční změny u pozemkové parcely č. 15/13 v k. ú. Š. M. zjistit z napadeného opatření obecné povahy, nezbylo než konstatovat, že je nepřezkoumatelné, a že z něho nelze zjistit přiměřenost právní regulace. Krajský soud je přesvědčen o tom, že má-li mít vůbec smysl ústavní princip práva subjektů na soudní ochranu, musí být i samotné opatření obecné povahy přiměřeným způsobem odůvodněno, zvláště je-li jím zasahováno do vlastnických práv osob, která jsou garantována ústavním pořádkem. Při nerespektování tohoto požadavku by se totiž dalo také říci, že si pořizovatel územního plánu, potažmo zastupitelstva obcí, mohou dělat, co se jim zlíbí. Požadované odůvodnění však v napadeném územním plánu chybí, což je v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů podle § 2 až § 8 správního řádu, které musí prolínat celým územním plánem. Krajský soud nezpochybně právo na samosprávu, ale i tuto je nutno vykonávat způsoby odpovídajícími principům dobré veřejné správy. Ostatně v nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2013 sp. zn. IV.ÚS 150/01 se uvádí, že podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státě je kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať již plynoucí z normativního právního aktu nebo z aktu aplikace práva. V projednávané věci nelze nevidět, že navrhovatel jednal fakticky na základě veřejného příslibu, jenž mu plynul z minulého územního plánu, tj. Územního plánu sídelního útvaru města Š. M., k jehož zániku došlo nepřezkoumatelným způsobem, když odpůrce absolutizoval, a to zcela ve svůj prospěch,

jinak správné zásady, jako že je jen jeho výsostnou pravomocí rozhodovat o obsahu územního plánu či že vlastník pozemků nemá právní nárok na jeho funkční určení dle svých představ. Právě v souvislosti s tím a proto chybí v odůvodnění územního plánu důvody změny ve funkční určení plochy, v nichž se pozemek nachází, podklady pro ni, úvahy, jakými se odpůrce řídil při jejím hodnocení a při výkladu právních předpisů. Není z něho tak seznatelné, proč odpůrce k uvedené změně přistoupil právě v daném případě a nikoliv naopak v případě svého pozemku, který se nachází v bezprostředním sousedství, což je zvláště zarážející.

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 23. 5. 2013 č. j. 7 AOs 4/2012-31**

**OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY; ÚZEMNÍ PLÁN;
ZRUŠENÍ ZMĚNY ÚZEMNÍHO PLÁNU**

§ 43, § 54 odst. 4 zákona č. 183/Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)

§ 11 a příloha č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti

§ 171 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

Nejvyšší správní soud zrušil část Územního plánu města D., kterou byla výstavba v proluce omezena tím, že bude přes pozemky stěžovatelů zachován průchod na náměstí. Stěžovatelé v průběhu pořizování územního plánu neuplatnili námitky, avšak podle Nejvyššího správního soudu byl pořizovatel povinen se s předvídatelným omezením vlastnických práv stěžovatelů vypořádat již v odůvodnění územního plánu, což neučinil.

Skutečnost, že navrhovatel v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části neuplatnil námitky či připomínky ve fázích přípravy opatření obecné povahy, jej nezabavuje práva takový návrh podat. Návrh proto nemůže soud pro nedostatek aktivity navrhovatele v předcházejících fázích řízení správního odmítnout pro nedostatek procesní legitimacy. Procesní pasivita navrhovatele ve fázích správního řízení předcházejícího přijetí opatření obecné povahy může být způsobena faktory subjektivními i objektivními. Její význam pro úspěšnost žaloby posoudí soud s přihlédnutím ke všem individuálním okolnostem případu, a to při zkoumání procesního postupu správního orgánu, při hodnocení případného rozporu opatření obecné povahy s právními předpisy, jakož i při hodnocení přiměřenosti zásahu do práv a povinností navrhovatele. Přitom je povinen vzít v úvahu práva a povinnosti těch, jimž by zrušení opatření obecné povahy podle návrhu způsobilo újmu na jejich vlastních právech.

Zrušením opatření obecné povahy nedochází k „oživnutí“ předchozího opatření obecné povahy. Proto se ani neobnovuje územně plánovací dokumentace účinná před vydáním zru-

šeného územního plánu nebo jeho části. Dojde-li ke zrušení opatření obecné povahy, které spočívá ve změně územního plánu, ať již v soudním či přezkumném řízení, znamená to, že platí územní plán v podobě před zrušenou změnou. Dochází tak k „návratu“ k logické a vnitřně provázané původní koncepci územního plánu.

Podle judikatury Nejvyššího správního soudu není vlastník pozemků opatřením obecné povahy zkrácen na svých právech, jestliže schválené funkční využití pozemků odpovídá dosavadnímu faktickému způsobu jejich využívání.

Není možné po soudu požadovat, aby provedl odbornou úvahu ve směru uvážení důležitých veřejných zájmů či veřejného zájmu a ochrany vlastnictví navrhovatelů, aniž by tuto úvahu před ním provedl příslušný správní orgán. To znamená, že je na osobách dotčených územním plánem, aby ve fázi jeho přípravy podaly námitky, kterými upozorní na střet veřejného a soukromého zájmu a se kterými se pořizovatel územního plánu následně vypořádá. Tuto roli nemůže později převzít správní soud. Nicméně je třeba rozlišovat mezi povinností pořizovatele územního plánu připravovanou regulací odůvodnit a námitkami proti omezením, která nemusí být při pořizování územního plánu patrná a pořizovatel územního plánu není povinen je zjišťovat.

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2013, č. j. 50 A 8/2013-129

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, ZÁSADY ÚZEMNÍHO ROZVOJE, POSUZOVÁNÍ VLIVŮ NA ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ

§ 31 odst. 4, § 40 odst. 2 písm. d), § 187 odst. 6 a k bodům 5 a 6 přílohy zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)

§ 10i odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí

§ 68 odst. 3 a § 173 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád

Krajský soud v Praze zrušil opatření obecné povahy – Zásady územního rozvoje Středočeského kraje v části textového i grafického vymezení plochy veřejně prospěšné stavby D300 označené jako „Plocha rozvoje Letiště Ruzyně“.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

Krajský soud odkázal na předchozí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2012 č. j. 1 Ao 7/2011-526, který se týkal ZÚR Jihomoravského kraje ve věci vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů v SEA. Nejvyšší správní soud dovodil, že toto vyhodnocení nemůže být pouze formální, a že se nemůže omezovat pouze na prostou identifikaci těchto vlivů bez jejich skutečného vyhodnocení, jež je předpokladem pro přijetí potřebných kompenzačních opatření. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu dovodil, že hodnocení

kumulativních a synergických vlivů musí obsahovat alespoň „1. popis vhodné metodologie, 2. zjištění a popis stavu životního prostředí a složek, které by mohly být negativně ovlivněny, 3. identifikaci a popis možných kumulativních a synergických vlivů, 4. posouzení těchto vlivů, 5. vymezení kompenzačních opatření, 6. stanovení pravidel monitorování kumulativních a synergických vlivů“. Krajský soud současně připomněl, že právě zásady územního rozvoje zpravidla představují v rámci územního plánování moment, kdy lze efektivně posoudit kumulativní a synergické vlivy záměru na životní prostředí (rozsudek NSS ze dne 20. 5. 2010 č. j. 8 Ao 2/2010-644). Krajský soud rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2013 č. j. 4 Aos 1/2012-105, podle kterého „nelze trvat na tom, aby ve vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů byly výslovně zapracovány veškeré záměry obsažené v zásadách územního rozvoje a jejich možné hromadné a skupinové vlivy na životní prostředí v kombinaci s každým dalším záměrem, který je v zásadách územního rozvoje vymezen, nýbrž je dostačující, pokud dojde ke zhodnocení kumulativních a synergických vlivů pouze mezi záměry, kde relevantní vlivy tohoto druhu vůbec přicházejí v úvahu, a to buď s ohledem na povahu a rozsah záměrů, k jejichž kombinaci dochází, nebo v důsledku zjištění učiněných v rámci řádně prováděného procesu pořizování zásad územního rozvoje“.

Ve světle relevantní právní úpravy a soudní judikatury přistoupil krajský soud k posouzení námitky navrhovatelů na nedostatečné hodnocení kumulativních a synergických vlivů v SEA a dospěl k závěru, že tato obsahové náležitosti vyžadované pro posuzování kumulativních a synergických vlivů nenaplní. Smyslem provedení hodnocení synergických a kumulativních vlivů je tyto vlivy nejen identifikovat, ale též vyhodnotit. Takové vyhodnocení má spočívat v popisu možných dopadů na konkrétní složky životního prostředí, ve zvážení existence jiných řešení ve vztahu k takto provedenému posouzení, ve vypořádání se s otázkou kompenzačních opatření, která by kumulativní a synergické vlivy minimalizovala a v neposlední řadě ve stanovení pravidel jejich sledování. V projednávané věci v provedeném hodnocení SEA shledal soud nedostatky jak v absentujícím popisu metodologie vyhodnocení vlivů, tak především v jejich posouzení, v důsledku čehož je logicky zpochybněna i správnost a úplnost vymezení kompenzačních opatření a možnost relevantně monitorovat tyto vlivy v budoucnu.

Přestože stavební zákon ani jiný právní předpis výslovně nestanoví, co by mělo být konkrétně obsahem posouzení kumulativních a synergických vlivů záměrů v ZÚR, je nepochybné, že toto hodnocení součástí hodnocení SEA musí být. Právní závěry Nejvyššího správního soudu ve vztahu k požadavkům na obsah posouzení kumulativních a synergických vlivů jsou jednoznačné a v projednávané věci pak krajský soud neshledal jakékoliv právní či skutkové důvody, pro které by bylo na místě se od uvedených závěrů odchýlit. K námitkám odporce týkajících se nedostatečných metodických pomůcek a nemožnosti respektovat (předvídat) požadavky vyslovené pozdější judikaturou soud zdůraznil, že rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu není zdrojem nově vytvořených pravidel, ani neukládá pořizovatelům územně plánovací dokumentace nové povinnosti. Primárně představuje „pouze“ provedení výkladu již existujících právních norem aplikovaných v konkrétních věcech. Je potom logické, že vyplynou-li z judi-

katury Nejvyššího správního soudu, jakožto vrcholného soudního orgánu ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví, závěry ve vztahu k určité sporné otázce (zde k obsahu vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů), je na místě takto vyslovené závěry uplatnit i v případě územně plánovací dokumentace vydané před vyslovením takového právního závěru. Skutečnost, že zpracovatel v procesu přijímání ZÚR neměl k dispozici odpovídající metodické podklady či pokyny, pak soud v rámci řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nemůže v žádném případě zohledňovat.

Ve vztahu k důvodu návrhu na zrušení opatření obecné povahy spočívajícím v nevyhodnocení vlivů na veřejné zdraví krajský soud odkázal na svůj předchozí rozsudek ze dne 26. 2. 2013 č. j. 50 A 24/2012-64 a konstatoval, že ZÚR Středočeského kraje postrádá zcela posouzení vlivů koncepce na lidské zdraví, které by se opíralo o skutková zjištění, přičemž s ohledem na jeho rozsah a odbornou povahu nepřichází do úvahy jeho doplnění v řízení před soudem.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013 č. j. 1 Aos 3/2012-59

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY; REGULAČNÍ PLÁN; PROPORCIONALITA OBSAHU REGULAČNÍHO PLÁNU

§ 61 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)

§ 19 a příloha č. 11 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti

§ 171 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

Nejvyšší správní soud potvrdil rozsudek krajského soudu, kterým byla zrušena část změny regulačního plánu obce S. Krajský soud dospěl k závěru, že napadená část regulačního plánu nepřiměřeně zasáhla do práva vlastníka pozemku, na němž byla vymezena veřejně prospěšná stavba (místní komunikace). Krajský soud ve svém rozsudku argumentoval, že obec zvolila postup, který zatěžuje navrhovatelku nepřiměřeně, neboť konkrétní část dotčené lokality již je dopravně přístupná po jiných komunikacích. Pokud obec chtěla její dopravní přístupnost dále zlepšit, měla možnost tak učinit i jinými způsoby.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že veřejný zájem na dané změně regulačního plánu, jak je prezentovaný obcí, nebyl natolik významný, aby mohl vést k závěru přiměřenosti předmětného zásahu do práv navrhovatelky. Nejvyšší správní

soud konstatoval, že její obec nepřesvědčila, že posuzovaný zásah dostojí požadavkům na minimalizaci zásahů do individuálních práv osob a na předvídatelnost právní regulace, a to rovněž s ohledem na všechny popsané „historické“ okolnosti spočívající v tom, že navrhovatelka v minulosti poskytla obci k dispozici své pozemky za účelem řešení dopravní situace. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že není úkolem soudu předepisovat konkrétní řešení, ale poskytovat ochranu před excesivními zásahy do práv dotčené osoby.

Usnesení prvního senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013 č. j. 1 Aos 2/2013-76 o postoupení rozšířenému senátu řešení konkrétních otázek

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY; ÚPRAVA SMĚRNÉ ČÁSTI ÚZEMNÍHO PLÁNU OBCE; PROCESNÍ LEGITIMACE

§ 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní

Z usnesení vyplývá:

První senát Nejvyššího správního soudu postoupil rozšířenému senátu k posouzení tyto dvě otázky:

1. Lze se proti úpravě směrné části územního plánu obce spočívající ve zvýšení indexu podlažní plochy bránit návrhem na zrušení opatření obecné povahy, nebo ji lze napadat až v rámci územního řízení a případného soudního přezkumu územního rozhodnutí?
2. Kdo je osobou pasivně procesně legitimovanou v řízení o zrušení úpravy směrné části územního plánu podle § 101a a násl. s. ř. s.?

V první otázce se chce první senát odchýlit od názoru třetího a čtvrtého senátu, které ve svých rozsudcích č. j. 3 Ao 2/2009-93, ze dne 11. 6. 2009 a č. j. 4 Ao 1/2010-43, ze dne 24. 2. 2010 neshledaly aktivní procesní legitimaci navrhovatele, domáhajícího se zrušení změny směrné části územního plánu obce spočívající ve zvýšení indexu podlažní plochy a došly k závěru, že teprve po předložení projektové dokumentace ve fázi územního řízení je možné posoudit, zda realizaci záměru dojde k dotčení práv navrhovatele či nikoliv. Současně první senát vyjádřil svůj nesouhlas oproti názoru sedmého senátu, vyjádřeným v rozsudku č. j. 7 As 144/2012-53, ze dne 29. 11. 2012, podle kterého je soud oprávněn posoudit zákonnost té části územního plánu, která je podkladem rozhodnutí, a v případě, že by ji shledal nezákonnou, ji neaplikovat. K druhé otázce vyjádřil první senát názor, že pasivně procesně legitimovaným je obecní úřad nikoli obec.

**Usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího
správního soudu ze dne 17. 9. 2013
č. j. 1 Aos 2/2013-116**

**OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY; ÚPRAVA SMĚRNÉ
ČÁSTI ÚZEMNÍHO PLÁNU OBCE; PROCESNÍ
LEGITIMACE**

*§ 29 odst. 3, § 31 odst. 3 zákona č. 50/1976 Sb., o územním
plánování a stavebním řádu (stavební zákon)*

*§ 188 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování
a stavebním řádu (stavební zákon)*

§ 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní

**Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu
vyplývá:**

Index podlažní plochy je obecným regulativem prostorového uspořádání území, tj. limitem jeho využití, jehož vymezení je závazné; na tom nic nemění ani to, že tento index byl nesprávně zařazen do směrné části územního plánu (§ 29 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb.).

Má-li být v platném územním plánu nově zaveden limit využití území mj. indexem podlažní plochy či změněny hodnoty již existující regulace, je nutno postupovat dle § 188 odst. 3, věta první zákona č. 183/2006 Sb., tedy přijmout takovou změnu formou opatření obecné povahy; věta druhá a třetí citovaného ustanovení se pro tyto případy neuplatní.

Obsahuje-li územní plán obce či jeho změny nesprávně obecný regulativ prostorového uspořádání území stanovený indexem podlažní plochy ve své směrné části, lze je napadnout návrhem na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a a násl. s. ř. s.

Osobou pasivně procesně legitimovanou v řízení o zrušení úpravy směrné části územního plánu podle § 101a a násl. s. ř. s. je orgán, který ji přijal, tedy obecní úřad, případně úřad územního plánování.

*Soudní rozhodnutí vybrala a připravila
Česká společnost pro stavební právo*

